

περιήλθεν ἔνδειαν ἡ Μονή, ὥστε μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐπωλήθη μετὰ τῆς νήσου ἀπάσης τὸ 1778 ἀντὶ γροσίων 3,250 εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Οὐγγροβλαχίας Ἀλέξανδρον Ύψηλάντην. Ἐπεκυρώθη δὲ ἡ πώλησις διὰ Σιγγιλιώδους πατριαρχικοῦ γράμματος, ἐν ᾧ ἐπεδαψιλεύοντο αἱ συνήθεις τοῦ ἀφορισμοῦ ἀραῖ, καὶ κατεδικάζετο νὰ μείνῃ ἅλυστος καὶ τυρπανιαῖος ὅστις «τολμήσῃ διασεῖσαι ἢ ἀνατρέψαι τι τῶν ἐν τῷ παρόντι ἀποφαινομένων, κτλ».

Ἀγνοῶ ὅμως πῶς ἐναντίον τοῦ Σιγγιλιώδους τούτου γράμματος καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ, περιήλθεν ἐπ' ἐσχάτων μέγα μέρος τῆς νήσου εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν διαχωρτυρομένων Ἀρμενίων, οἵτινες εὐθὺς ἀκοδόμησαν οἰκίας καὶ νκόν' ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμουν νὰ κατακτήσωσι καὶ τὴν Μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἀλλὰ δὲν ἐδύναντο νὰ κατορθώσωσι τοῦτο ἢ διὰ φόβου, ἀπέκτειναν διὰ νυκτὸς τὸν ἡγούμενον. Τὸ πατριαρχεῖον διώρισε τότε ἄλλον, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἐδολοφόνησαν' ἐστειλε δὲ καὶ τρίτον, τὸν ὁποῖον ἐδεξιόθησαν οἱ Ἀρμένιοι ὡς καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ. Μὴ συγκατανεύοντος δὲ πλέον μηδενὸς νὰ προσφέρῃ ἐκ τὸν σφάγιον, παρουσιασθεῖς τις ἐκ τῶν τοῦ κατωτάτω κλήρου ἐζήτησε τὴν ἡγουμενίαν. Ἀλλ' ὁ τέταρτος οὗτος φαίνεται ὅτι ἐτάσσετο μετὰ τῶν ἱερέων ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἀγαπῶσι μόνως τὰς ἀναμάρτους θυσίας τοῦ ἁγίου βήματος διότι περιχαρὰς οὐ μόνον ἐκ τῶν Μοναχῶν ἐδειξεν ὅτι εἶχε τὸ θάρρος οὐ μόνον ἐκ τῶν νὰ ὑπερασπίσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα τῶν προκατόχων νὰ ἐκδικήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ, καίτοι ἀμαθής, τυγχάνει ὅμως ὦν φιλομαθής καὶ φιλότιμος, ἐπεδόθη ἀμέσως καὶ εἰς ἀνασκαφάς, καὶ ἀνασκαλέων συγχρόνως τὰ ἀρχεῖα ζητεῖν' ἀποδείξῃ ὅτι τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸ Μοναστήριον γῆν ἐσφετερίσθησαν οἱ Ἀρμένιοι. Ὅτε πρὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν ἐπεσκέφθην τὴν Πρώτην, εἶδον ἀνακαλυφθὲν μέρος τοῦ ὠρχίσου ψηφιδωτοῦ ἐδάφους ἐκκλησίας ἀνηκούσης, ἃν δὲν λανθάνωμαι, εἰς τὴν Μονὴν ὅπου ἀπέθανον, γενόμενοι μοναχοί, οἱ αὐτοκράτορες Μιχαὴλ Βαγγαδὲ καὶ Ῥωμανὸς ὁ Λεκαπνῆς.

Δίκαιον εἶναι νὰ διακρίνω τοὺς Ἀρμένιους τῆς Πρώτης, ἀνήκοντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν κατωτάτην τάξιν τῆς φυλῆς αὐτῶν, καὶ στρατολογηθέντας διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς Προτεσταντικῆς προπαγάνδας, ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἀρμενίων, οἵτινες συμπροσθεύουσι μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ἔχοντες καὶ σχολεῖα καὶ ἐφημερίδας καὶ, ὃ δὴ καὶ ἀξιοσημείωτον, ἐθνικὸν θέατρον εἰς Σταυροδρόμιον.

Τῶν δ' Ἑλλήνων τὸ ἐθνικώτερον κατ' ἐμὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατάστημα εἶναι τὸ παρὰ τῇ Πρεσβείᾳ δικαστήριον. Πῶς πρὸ αὐτοῦ ἐδικάζοντο αἱ ἑλληνικαὶ ὑποθέσεις, καὶ ὁποῖαι ἦσαν αἱ ἀποφάσεις διηγήθην τὸ 1852 ἔτος, ὅτε τρίτον εἶχον ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ὅτε πρῶτος προέτεινα τὴν σύστασιν δικαστη-

ρίου (1). Χαίρω δὲ ὅτι ὠφελιμωτάτη ἀπέβη ἡ πρότασίς μου. Καλὸν ἄλλως νὰ ἐπαναφέρωμεν πρῶτοι ἡμεῖς εἰς τὴν καθέδραν τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων, εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ Βασιλείου, τοὺς νόμους αὐτῶν. Ἡ Ἑλλάς ἐντολὴν ἀνέκαθεν ἔλαβε παρὰ τῆς θείας προνοίας νὰ ἐκπολιτίζη τὴν Ἀνατολὴν διὰ τῆς παιδείας, τῶν νόμων καὶ τῶν ἠθῶν. Ὅστις δὲ ἐπισκεφθεῖς πολλάκις ὡς ἐγὼ τὴν Τουρκίαν, καὶ ὡς ἐγὼ εἰσχωρήσας χάριν μελέτης καὶ εἰς τὰ εὐτελέστατα τῶν ξενοδοχείων, καὶ εἰς τὰς εὐτελεστάτας κοινωνικὰς τάξεις, συμπαραβάλλῃ τὴν κατὰ καιροὺς κατάστασιν τῶν ἡμετέρων, θέλει θαυμάσει διὰ τὴν πρόδοον, πρόδοον ὀφειλομένην εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος. Τὰ σχολεῖα, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἱερεῖς, οἱ ἰατροὶ, οἱ δικηγόροι, οἱ ἔμποροι, οἱ ναῦται, ὁ τύπος, τὸ ἀγαθὸν παράδειγμα, ἰδοὺ τὰ νικηφόρα ὅπλα, ἅτινα, καὶ παραγνωρίζόμενα καὶ κακῶς διευθυνόμενα παρ' ἡμῶν, ἐγείρουσι τρόπαια δικρύτερα καὶ τῶν ἐκ τῶν πολεμικῶν λαφύρων, τρόπαια ὀδιχοῦντα ἀσφαλῶς πρὸς τὴν πολυπόθητον ἐκείνην ιδέαν, τὴν ὁποῖαν ἐν τῇ δικαίᾳ μὲν ἀλλ' ἀπρονοήτῳ ἤρῳ ἀνυπομονησίᾳ μάτην δι' ἄλλων τρόπων κατεδιώξαμεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φολ. 301.)

—•••••

Κατακάθισε ἢ ἐκατάκατσε. Ἐκάθισεν ἢ διέμεινεν ὀλοτελῶς ἢ διαρκῶς. Σημκίνει καὶ τὸ κατεστάλαξεν ἐπὶ ὕγρῳ.

Κατακαῦμένος (καὶ κατακαῦμός οὐς.). Ὁ δυστυχής, ὁ ταλαίπωρος. «Λυπήσου τὸν κατακαῦμένο».

Κατακράτος (ἐκ τοῦ κράτος) καὶ ἀκατακράτος ὀλοτελῶς, ἐξ ὀλοκρήρου. «Ἐχάθη ἢ ἔσθυσσε κατακράτος».

Κατάκοιτος, ἀντὶ τοῦ κλινήρης, κατακείμενος εἰς τὸν κράββατον. «Εἶναι ἡμέραις κατάκοιτος». τουτ. κοίτεται πρὸ πολλῶν ἡμερῶν.

Καταλαγιάζω, ἀντὶ τοῦ κατευνάζω, καθησυχάζω (ἰδ. Λαγιάζω). Ξελαγιάζω σημ. τὸ ἐναντίον.

Καταλαλῶ, κατακρίνω ἢ κακολογῶ, ἢ λαλῶ κατὰ τινος. «Καταλαλοῦν τὰ μύρια δι' αὐτόν.»

Καταμεσήμερα (ἐπίρ.) καὶ Μεσημερίς, τουτ. ἐν πλήρῃ μεσημβρίᾳ ὡς ἀποσήμερα—μετὰ μεσημέρ.

Καταμεσῆς (ἐπίρ.) ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ. «Τὸ ἔκοψε καταμεσῆς».

(1) Ὁρα Πανδ. φυλλάδ. 58, τόμ. Γ'. σελ. 234.

Κατάντια (τὰ) « ἰδὲς τί κατάντια », ἢ ἰδὲς τὰ κατάντια μου, τουτ. ἰδὲ εἰς τί κατήντησα ὁ ἄθλιος.

Καταπάτια (τὰ) καὶ ἀποπάτια, ἡ ὑποστάθμη ὑγροῦ τινος. Τὰ καταπάτια τοῦ λαδίου λέγονται καὶ πατάλουδα.

Καταπίτης (ὁ), ὁ καταπότης τοῦ λάρυγγος. Ὁμιλεῖ σὺν καταπίτῃ τουτ. πολὺ σιγανά.

Καταργάζομαι ἀντὶ τοῦ κατεργάζομαι—ἐπεξεργάζομαι τι νοερῶς, κατορθώνω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τι συλλογιζόμενος. Τί τοῦ κατηργάστη νὰ κάμῃ. » ἀντὶ τί ἐπενόησεν ἢ τί τοῦ ἐβουλήθη νὰ πράξῃ. « Τί τέχναις κατεργάζεται »!

Καταργῶ=ἀπωθῶ. ὡς ἡ φρ. « ποῦ σου καταργῶσι καὶ πατάσω σε », λέγεται ὅταν ἀποδιώκῃ τις ἐχθρόν τινα ἢ πειρασμόν. Ταυτόσημον τῷ « ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ ».

Καταπιάνω, καταχερνῶ ἢ ἐπιχειρίζομαι τι. « Ὁ ἱατρός τὴν ἐκαταπίαστηκε, τουτ. ἐπεχειρίσθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Καταρέα (ἡ). Τὸ κάτωθεν μέρος, ὡς ἀπαραρέα σημ. τὸ ἄνωθεν. « Ἡ καταρέα τοῦ μύλου » μεταφορ. ὁ ἀργαλίνης ἀνθρώπος.

Καταρημασμένος ἀντὶ τοῦ κατερημαμένος, τουτ. καθυστερημένος παντὸς πράγματος καὶ καταρημάσω ῥῆμα.

Καταστάμενος, ὁ ἀποκαταστημένος ἢ ὁ εὐκατάστατος ἀνθρώπος, καὶ ὁ κτηματίας.

Καταστόλια (τὰ). Ἰσως ἐκ τοῦ καταστέλλω. Καταστόλι, τουτ. καταβιβασμός, ταπείνωσις, ὡς ἡ φρ. « τέτοια καταστόλια », ἢ ἄλλως, τί χάλλια.

Κατάστρατα (ἐπίρ.) Ἐν τῷ μέτῳ τῆς ὁδοῦ, ὡς τὸ καταθαλασσοῆς=ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, κατὰ μαντρα=κατὰ πρόσωπον, κατὰ πλωρα κτλ.

Κατατάσσω, ἔχει σημασίαν τοῦ καθησυχάζω. « Δὲν κατατάσσει », ἢ « δὲν ἐκατάταξε » = δὲν ἡσύχασε διόλου.

Κατατομή (ὡς καὶ ἡ ἀρχαία σημασία) ἐκ τοῦ κατατέμνω=διαίρω ἢ διαχωρίζω εἰς τμήματα ἢ κατατομάς.

Κατατόπια καὶ κατατόπι, τοποθεσίαι. Λέγονται καὶ Τοπεῖα. « Δὲν ξεῖρει τὰ κατατόπια » τουτ. τὰς θέσεις.

Καταφτάνω, ἀντὶ τοῦ προφθάνω ἢ προκάνω προλαμβάνω. « Δὲν ἐκατάφτασε νὰ τοῦ τὰ πῇ » ἀντὶ δὲν ἐπρόφθατε.

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ ἀρχαίου καταχώννυμι—νύω)καταχώνω. Σημαίνει ἐξαφανίζω, καταβροχθίζω.

Κατέχω καὶ κατέω, ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ εἰ-ξεύρω, γνωρίζω (ἰδ. ἀκάτεχος) « Δὲν κατέχει τίποτα ».

Καίριον, τὰ ὑπὸ τοὺς νεφροὺς καὶ πρὸς τὰς λαγόνας μέρη ἢ ὁσφύς, τὰ μέσα, ἢ ἡ μέση.

Κατωχώρα καὶ κατωχώρα πληθυντικῶς, λέγονται τὰ κάτωθεν μέρη τῶν χωρίων καὶ ἀπανωχώρα τὰ ἄνωθεν.

Κατώφυλλο καὶ ἀνώφυλλο τὸ κατώφυλλον καὶ ἀνώφυλλον τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Κατουμάδα ἐκ τοῦ ἀρχαίου κατωμάς¹—άδος καὶ κατωμάδιον, τὸ ἐπ' ὤμων φερόμενον δάμα ἢ περιτύλιγμα φορεμάτων. « Ἐφερε μίαν κατουμάδα, ἢ ἔκαμε τὰ ῥούχα κατουμάδα ». Ἐν Κωνσταντινουπόλει καλεῖται μπόγος.

Κατσιβελα (τὰ) καὶ κατσιβελικά λέγονται τὰ ῥάκη ἢ παλαιὰ φορέματα ὅμοια μὲ τὰ τῶν Κατσιβέλων ἢ Ἀτσιγγάνων, τὰ παρ' ἄλλοις κουρέλλια, καὶ κατσιβελάρης ὁ ξακενδύτης.

Κασι(τὸ) τὸ παρ' ἄλλοις Γατὶ ἢ Γάτος, καὶ κατσούλα ἢ γάτα ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥῆμα κασιάζει καὶ ἐκάστιασε τουτ. ἐγεινεν ἰσχνός, καχεκτικός. Κατσου-λομάτης—μάτια=οἱ ἔχοντες γλαυκοὺς ὀφθαλμούς.

Κασιγάρα, ἡ ὀμίχλη ἢ καταχνιά παρ' ἄλλοις. Ἐξ οὗ καὶ κατσούρα καὶ τὸ ῥῆμα κατσουγιάζω καὶ Κατσουγασμένος=ὁ κατηφής ἢ σκυθρωπὸς μεταφραστικῶς.

Κασιφλίτης, ὁ λύχνος ὁ διαχέων ἀμυδρὸν φῶς. **Κασόπα**, εἶδος ποντικοῦ—ἐλειός· καὶ μεταφορ. ὁ φοροδεὴς καὶ λίαν δειλός.

Κατσουλῆρος—εἶδος ἰχθύος.

Κάτσουνας—τὸ τσιγγέλι παρ' ἄλλοις· καὶ Κατσινωπός=ὁ ἀχχιστροεεδής (gancio).

Καυκαλίδα, χόρτον χαμοφύες καὶ εὐώδεις χρησίμων πρὸς μαγείρευσιν (Herbe muse), καὶ καυκαλίδες πληθυντικῶς.

Καύκαλο καὶ καυκάδα λέγεται τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ κρανίου καὶ ὁ μυελὸς αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ καυκαλῆς ὁ ἀνεπτυγμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἡλίθιος. **Καύκαλο** λέγεται καὶ τὸ ἄνωθεν κυρτὸν μέρος τοῦ ὑποδήματος, ὡς « Μικροκαύκαλο παπούτσι ».

Καῦκος (ὁ) ἢ καυκιά (ἡ) ἢ παρ' ἄλλοις ξυλοτινάκα=ἀγγεῖον ξύλινον ἀπλωτὸν πρὸς ὑποδοχὴν φαγητῶν.

Καυκί (τὸ) ἀγγεῖον ξύλινον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησιν καρπῶν ἢ γεννημάτων καὶ ἰσοδυναμοῦν μὲ 1]2 μισοπένταχον (ἰδ. τὴν λέξ.).

Καφουρά (τὰ). Λέγεται ὁ οὐρανίσκος (ἰδὲ καὶ ἀπαλά) « Μοῦκαψε τὰ καφουρά μου ὁ ζεστός καφές » κ τ λ.

Καψαλιά ἐκ τοῦ καυσαλία, καψαλία. Μεγάλη πυρὰ εὐπρήστου ὕλης ἐπὶ τῶν ὁρέων ἢ ἀγρῶν καὶ καψαλίζω=περικαίω τοὺς ἀγροὺς πρὸς καλλιέργειαν (ἰδ. τὴν λέξ. περικαίω). **Καψάλι** λέγεται καὶ ὁ λιμὴν τῶν Κυθήρων.

Καψί (τὸ) καλεῖται μικρὸν ἀγγεῖον πρὸς χρῆσιν θυμιατηρίου.

Κεῖθε (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ κεῖθε ἢ ἐκεῖθεν (ἰδ. καὶ πῶδι ἢ ἐπ' ὧδε), ὡς τὸ τῶν ἱόνων κεῖσε ἀντὶ ἐκεῖσε.

Κενόρω—*κκενόρω*, ἀδειάζω τὸ φαγητὸν ἐκ τοῦ λέβητος εἰς τὰ πινάκια. « Ἐκένωσαν εἰς τὸ τραπέζι. »

Κεντᾶ (τρ. προσ.) Ἐκέντησε λέγεται ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῆς φλογὸς εἰς σῶμά τι, ἀντὶ τοῦ ἀνεφλέχθαι, ἐξήρθη ἢ ἐξάναψε τὸ παρ' ἄλλοις ἐκόρωσε. *Κεντᾶ* σημ. καὶ τὸ κεντρόνω καὶ ἡ παροιμία « Κεντᾶ μὰ δὲ σβουρίζει »—ὕποκινεῖ χωρὶς νὰ φαίνεται.

Κεντρι (τὸ) λέγεται ἡ ἐμβολὰς τῶν ἀρχαίων ἢ τὸ πρὸς ἐμβολιασμὸν τεμάχιον ἢ κλών δένδρου. Καὶ τὸ ῥῆμα *κεντρόνω* ἐμβολιάζω. *Κεντρι* λέγεται καὶ τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν (*Taiguillon*).

Κεντροκούκουδα ἢ *κεντροκούκουτσα* παρ' ἄλλοις (*Bache di junipero*) τὰ κουκούτσια τοῦ κέδρου.

Κεραμωμένος. Λέγεται ἐπὶ διαφόρων ἐπωρικῶν προῶνως μαρανθέντων. *Κεραμόκει* (ῥῆμα).

Κερατρία τὸ γνωστὸν δένδρον. Λέγεται καὶ εἶδος σταφυλῆς.

Κεράτσα. Λέγεται ἡ θεία πρὸς μητρός ἢ πατρός.

Κεφαλῆς. Εἶδος πτηνοῦ.

Κεφαλαργῶ, *πονοκεφαλῶ κεφαλαργία*—*κεφαλαλγία*.

Κεφαλᾶρι τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας. *κεφαλοτράπεζο*, τῆς τραπέζης κ τ λ. *κεφαλοδοῦρι*, τὸ κεφαλόδεμα, *κεφαλοτόρι* κ τ λ. *κεφαλοχωρε* τὸ πρωτεύον χωρίον.

Κητινάρι (τὸ) μία ἑκατοστὺς (ἐκ τοῦ λατ. *centinarium*).

Κίγκλα ἢ *Γκίγκλα* (προφ. ὡς τὸ ἱταλ. *g*) λέγεται ὁ ὑπὸ τὴν κυλίαν τῶν πρὸς ἱππασίαν ζώων σφιγγόμενος ζωστήρ ἵνα διατηρῆται τὸ ἐπιτιθέμενον σάγμα ἢ σα(γ)μάρι.

Κισσήρι (τὸ), ἡ κίσσηρις—εὖος, ἡ κοινῶς λεγομένη ἐλαφρόπετρα.

Κλόλας (ἐπίρ.) καὶ παρ' ἄλλοις *κλόλις* προσέτι, περιπλέον, « τὸν ἐπλήρωσε καὶ ὁμιλεῖ κλόλας. »

Κλαούρης καὶ *κλαούριχο* παιδί. Λέγεται ἐπὶ τῶν σφύδρα κλαυθυμιζόντων βρεφῶν καὶ τὸ ῥῆμα *κλαουρίζω*.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΗΠΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΥ ΕΝ ΤΑΠΡΟΒΑΝΗ

καὶ περὶ τῆς καλλιέργειας τοῦ θάμνου τούτου.

Ὁ περιηγούμενος τὴν Κολομβίαν δὲν παραμελεῖ βεβιάως τὴν ἐπίσκεψιν τῶν κήπων τοῦ κινναμώμου

ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν ὁσφρησίν του διὰ τῆς ἀρωματικῆς ὁσμῆς τοῦ φλοιοῦ τοῦ περιέργου τούτου θάμνου ὅστις κοσμεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Ταπροβάνης (Κεϋλάνης).

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τῆς καλλιέργειας τοῦ κινναμώμου εἶχον αἱ ὑπάρχουσαι φυτεῖαι, αἵτινες κεῖνται κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς νήσου, 15—20 ἀγγλικῶν μιλίων ἑκτασιν. Ἐνεκα τοῦ προσδοφόρου τούτου προϊόντος ἅπαντα τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως προϊόντα παραμελήθησαν. Ἡ καλλιέργεια τῶν θάμνων τοῦ κινναμώμου, ἥτις ἦτον μονοπώλιον τῶν διεφόρων κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων τῆς νήσου, αἵτινες τὴν κατέκτησαν, ἐνεργεῖται μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ αὐστηρότητος. Ἡ παραμικρὰ κλοπὴ τοῦ φλοιοῦ, ἡ ἐκουσία βλάβη τοῦ θάμνου ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον, καθὼς ἀποκοπὴ τινος κλώνου ἀνευ ἀδείας ἐτιμωρεῖτο μὲ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ βραχίονος. Ἐκαστος θάμνος φυόμενος εἰς τὸν κήπον τινὸς ἰδιώτου ἐθεωρεῖτο ἰδιοκτησία τῆς κυβερνήσεως, καὶ οἱ φλουδισταὶ τῆς Κυβερνήσεως εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ συλλέγειν τὸν φλοιὸν αὐτῶν. Ὅστις κατέστρεφεν ἰδιόκτητόν τινα θάμνον ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κήπῳ καταδικάζετο εἰς θάνατον ἢ εἰς ἰσόβια δεσμά.

Οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀποφλοιώσειν καὶ εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ φλοιοῦ ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν *Chahas* ἐπισήμων ἀνθρώπων. Ἡ αὐστηρότης αὕτη κατὰ τι ἐμετριάσθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἀφοῦ ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐπροσπάθησε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἄρωμα τοῦτο δι' ἄλλων ἀρωματικῶν φυτῶν ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν ἢ ἐχρησιμοποιήθησαν παρὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου.

Οἱ θάμνοι τοῦ κινναμώμου φύονται ἐν ἀπάσῃ τῇ Κολομβίᾳ ἀνέκφραστος δὲ εἶναι ἡ προξενουμένη τέρψις ὑπὸ θάμνων 4—6 ποδῶν ὕψους, φερόντων φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς δάφνης καὶ μίσχους ὑπὸ κιντρίνων ἀνθέων ἐσταλισμένους, καὶ φυομένων ἐπὶ κατὰλευκου χρώματος, ὅπου εὐδοκιμοῦσι κάλλιστα. Κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἀνθίζουσιν οἱ δὲ καρποὶ ὠριμάζουσιν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον, ὅτε ὁ χυμὸς ὑπάρχει εἰς γοργότητα.

Ἡ συλλογὴ τῶν νεαρῶν κλώνων ἐστὶ λίαν κοπιώδης καὶ ἀπαιτεῖ πολλοὺς ἐργάτας. Ἐκαστος ἐργάτης κόπτει τόσους κλώνους, ὅσους ὑπὸ μάλης δύναται νὰ φέρῃ ἀκολούθως διασχίζῃ διὰ τῆς αἰχμῆς μικροῦ τινος μαχαιρίου τὸν λεπτὸν ἐξωτερικὸν φλοιὸν, ἀποξέει μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὰ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ἐπικαθήμενα καθὼς καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ ἕξανα μόρια ἐκθέτων τὸν οὕτω προπρεσκευασμένον φλοιὸν εἰς τὸν ἥλιον πρὸς ἐντελῆ ἀποξήρανσιν, δι' ἧς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτυλίσσεται. Αἱ καλύβαι ἐντὸς τῶν ὁποίων αἱ ἐργασίαι αὗται ἐκτελοῦνται γεμίζουσιν ἀπὸ τὸ ἡδύτερον ἄρωμα. Ὅσον λεπτότερος ὁ φλοιὸς εἶναι τόσον πολυτιμότερος